



Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У.3656/14
26.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским помоћником Данијелом Поповић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа Јовић Трифуновић Јованка, адвокат из Земуна, 22. октобра бр. 7, против решења туженог Безбедносно-информативне агенције Републике Србије број: 15-1493 од 10.02.2014. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Безбедносно-информативне агенције Републике Србије број: 15-1493 од 10.02.2014. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, тужиоцу, као припаднику Безбедносно-информативне агенције, престаје радни однос са 21.10.2008. године.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене закона и учињених битних повреда правила поступка, па предлаже да га суд поништи, туженом забрани да даље незаконито поступа под претњом новчаног кажњавања, и туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове управног спора по одмерању суда. Наводи да је оспореним решењем тужени, само, изнео хронолошки одлуке које је донео о престанку радног односа тужиоца, које су поништене од стране надлежних судова. Истиче да је тужени решење донео 10.02.2014. године применом члана 168. Закона о полицији, који у то време више није важећи пропис. Сматра да тужени уместо да поступи по налозима из судских одлука узурпира право слободне оцене и доноси незаконито решење. Оспорава постојање разлога за престанак службе, и наводи да одредбе члана 111. став 2. Закона о полицији, а у вези ових члан 8. став 1. тачка 3. и став 4. Закона о оружју и муницији, не предвиђају да се одлучне чињенице утврђују на основу дописа – обавештења јавног тужиоца да је

поднео захтев за спровођење истраге на основу запримљене кривичне пријаве. Истиче, да је супротно наведеном, на одлучну околност, поднео законом прописано уверење да против њега није покренута истрага или подигнута оптужница. У вези са овим указао је на став изражен у пресуди Врховног суда Србије да на дан престанка радног односа тужиоца у управном поступку није изведен доказ о постојању одлучне чињенице за престанак радног односа тужиоца.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе у, детаљно, датом одговору на тужбу, оспорио је ове у целини, те је остајући у свему код разлога оспореног решења предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Посебно је истакао да на основу изведених доказа, акта Другог општинског јавног тужилаштва у Београду нисумњиво произлази да су на дан престанка радног односа тужиоца постојале безбедносне сметње из члана 111. став 1. у вези члана 110. став 3. тада важећег Закона о полицији јер је у смислу члана 19. став 1. Закона о кривичном поступку против тужиоца био покренут кривични поступак по захтеву одвлашћеног тужиоца за кривично дело за које се гони по службеној дужности, и то кривично дело из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ РС, што представља безбедносну сметњу због које са тужиоцем радни однос не би ни био заснован да су у време заснивања радног односа постојале.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења, тужени је одлуку из диспозитива донео, како је навео, у извршењу пресуде Управног суда 8. У. 12659/12 од 17.10.2013. године, тако што је нашао да су се у конкретном случају на страни тужиоца стекле законом прописане безбедносне сметње из члана 111. став 1. у вези члана 110. став 3. Закона о полицији, те му, сагласно одредбама члана 168. наведеног закона, престаје радни однос са 21.10.2008. године. Наиме, према стању ствари наведеном у оспореном решењу, на основу прикупљених података – дописа Другог општинског јавног тужилаштва у Београду Кт.бр.2273/08 од 09.10.2008. године, произлази да је то тужилаштво на основу кривичне пријаве Ку.бр.19085/08 ставило захтев за спровођење истраге против тужиоца због кривичног дела недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ РС, те да је кривична пријава, заједно са захтевом за спровођење истраге прослеђена Другом општинском суду у Београду, дана 09.10.2008. године; на основу чега неспорно произлази да је кривични поступак покренут и вођен у време доношења оспореног решења, а који кривични поступак је и сада у току у предмету Другог основног суда у Београду К.21035/10.

Пресудом овога суда 8 У.12659/12 од 17.10.2013. године (донетом у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 224/10 од 16.03.2012. године) уважена је тужба тужиоца и поништено решење туженог 03–3318 од 27.11.2009. године којим је тужиоцу престао радни однос са 21.10.2008. године. Наведеном пресудом туженом је указано да према резултатима тада проведеног поступка, не произлази да је у поступку који је претходио доношењу тада оспореног решења, утврђено да је против тужиоца подигнута оптужница која је ступила на правну снагу, због основане сумње да је извршио кривично дело недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, те да су у предметном случају испуњени услови за доношење решења о престанку радног односа сагласно одредбама члана 168. у вези члана 111. Закона о полицији, јер се за сада из доказа у списима не може утврдити да су испуњени услови за доношење оспореног решења, односно

да су наступиле безбедносне сметње. Наведеном пресудом туженом је посебно указано и на то (а што је било упутство из наведене пресуде Врховног касационог суда) да тужени орган у поновном поступку има имати у виду и да се поништајем решења поништавају све правне последице које то решење производи, односно да поништај делује *ex tunc* и да се поступак враћа у ону фазу у којој је био пре доношења поништеног акта.

Према изнетим разлозима оспореног решења тужени је одлуку донео у извршењу пресуде Управног суда 8 У.12659/12 од 17.10.2013. године, међутим није поступио у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), којом је прописано, између осталог, да су правно схватање и примедбе суда обавезни са тужени орган.

Наиме, донетим решењем тужени је утврдио престанак радног односа тужиоцу са 21.10.2008. године коју одлуку је тужени, био, донео и решењем поништеним наведеном пресудом Управног суда, те је тако донета одлука супротна напред изнетом ставу о наступању правних последица поништаја решења у управном спору, тј. да се поништавањем решења поништавају и правне последице које је то решење произвело, односно да поништај делује *ex tunc* и да се поступак враћа у ону фазу у којој је био пре доношења поништеног акта.

Осим изнетог, основано тужилац тужбом указује и на то да је члан 168. Закона о полицији брисан, изменама тог закона објављеним у „Службеном гласнику РС“, број 92/2011 од 07.12.2011. године са ступањем на снагу наредног дана од дана објављивања, а да је оспорено решење донето дана 10.02.2014. године, из чега произлази да је решење туженог донето применом прописа који више не производи правно дејство.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем погрешно примењен закон на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. ЗУС-а, одлучио као у диспозитиву пресуде под I, с тим што, с обзиром на природу ове управне ствари, предмет није враћан туженом на поновно одлучивање, с тим што су примедбе суда изражене у овој пресуди, а сагласно одредбама члан 69. ЗУС-а обавезне за тужени орган.

Суд није прихватио предлог тужиоца за изрицање привремене мере туженом, јер ова није примерена управном спору.

Одлуку из става II диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 163. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) која се на основу члана 74. ЗУС-а сходно примењују у управном спору, јер тужилац трошкове управног спора није опредељено тражио.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 26.02.2016. године, 25 У.3656/14

Записничар
Данијела Поповић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић